

trol dermed kan føres, strax paa Grændsen at anholde og tilbagevise Personer, som efter deres Ydre maa antages at være blottede for Subfistentsmidler. Videre gaar den praktiske Mulighed formentlig ikke (jfr. hermed § 14). Reglen om Tilhold til den, der udvises, er vistnok hensigtsmæssig overfor Personer, der tidligere have vist, at de, om de komme ind i Landet med foreløbige Midler til deres Underhold, dog snart falde Landet til Byrde.

Til §§ 3—11.

De i disse Paragrafer foreslaaede Regler ville findes med nogle Afvigelser i Enkeltheder i det Hele at være overensstemmende med Systemet i Forordningen af 10de December 1828. Forpligtelsen til at være forsynet med Dpholdsbog omfatter saaledes alle Udlændinge, som efter Forordningen af 10de December 1828 §§ 1 og 14 skulde have Vandrebog, kun er Reglen udtrykt noget anderledes af Hensyn til, at Begrebet Haandværksmand nu ikke længere som tidligere træder i Forgrunden, naar der er Tale om den vandrende Befolkning; men Forpligtelsen er derhos udvidet til Udlændinge, som hert Landet ville søge Tjeneste som Lyende. Som det af § 10 vil ses, er Hensigten hermed imidlertid ikke den, at de Paagjældende, saalænge de virkelig tjene, skulde være den Kontrol undergivne, som den egentlig vandrende Befolkning. Men da det vistnok hyppigt er Tilfældet, at de Paagjældende efter Omstændighederne søge Tjeneste eller leve af tilfældigt Arbejde, og det er af Bigtighed, at Personer, der kunne ventes at falde Landet til Byrde, strax ved Ankomsten vises tilbage, selv om de angive eller virkelig have til Hensigt at ville søge Tjeneste, samt da Dpholdsbogen derhos, saalænge de have Tjeneste, kan tjene som Skudsmaalsbog, er det formentlig rigtigt, at ogsaa Tjenestesøgende underkastes den Prøvelse, der skal gaa forud for Dpholdsbogens Meddelelse.

Idet en Grændsekontrol, som foran berørt, nu maa anses umulig eller ufyldstgjørende, er det fornødent, at det paalægges de Personer, som skulle være forsynede med Dpholdsbog, selv at anmeldte sig, og naar Forpligtelsen kun omfatter saa bestemte Klasser af Ud-

lændinge som foreslaat, ses det heller ikke, at en saadan Regel frembyder afgjørende Banseklighed.

Reglen i § 4 svarer med de af det Anførte flydende Forskjelligheder og efter Udelukkelsen af endel Detailbestemmelser af instruktiv Natur til Forordningen af 10de December 1828 §§ 1—3. Aldeles kan det formentlig ikke overlades til Politimesterens Skjønnende, om det skal kunne tilstedes den Paagjældende at tage længere Ophold; naar han er i Besiddelse af Midler til foreløbigt Ophold for sig og sine og har sine Legitimationspapirer (Nationalitets- og Identitetsbevis) i Orden, bør formentlig Opholdsbog meddeles; men Reglen er dog affattet saaledes, at den aabner et vist Spillerum, der efter Omstændighederne kan udfyldes ved administrativ Instruktion.

Saalænge nu den, der har faaet Opholdsbog, kan finde Arbejde eller Erhverv i Jurisdiktionen, medfører Loven ingen særlig Forpligtelse for ham til at være underkastet Politiets Tilsyn; saasnart han derimod enten i 8 Dage ikke har kunnet finde Arbejde, § 7, (jfr. Forordningen af 10de December 1828 § 7, 4 Dage) eller, naar han vil forlade Jurisdiktionen, skal det paany undersøges, om han har Midler til foreløbigt Underhold, og det er i denne Undersøgelse, at Garantten skal søges for, at den Paagjældende bliver fjernet, før han falder Landet til Byrde; forlader han Jurisdiktionen, bliver Reiserouten, som tidligere, at bestemme, dog med den Belpelse, som følger af, at han ogsaa skal kunne søge Arbejde udenfor Kjøbstæderne. Bestemmelsen i § 8 om de Paategninger, der skulle meddeles Opholdsbogen, svarer til dem, som herom ere givne i Forordningen af 10de December 1828 § 9.

Forslagets § 9 er en naturligt Følge af, at den Paagjældende kan tage Ophold paa Landet, og naar Reglen begrænses saaledes som foreslaat, kan Sognesøgden formentlig uden Betænkelse benyttes.

Til § 12.

Da Forpligtelsen til at have Opholdsbog nægtelig medfører en ikke ubetydelig Byrde,